

Anglí, 55 – BARCELONA – tel. 932 038 915

www.benedictinescat.com

2a època – núm. 103 – octubre 2007

Testimoni d'una experiència

La fe cristiana demana ser comunicada. Quan una persona té consciència de viure amb Déu com amb un amic i un salvador, no pot amagar-ho. No necessita raons ni motius per comunicar la seva experiència, senzillament, la viu i la comunica d'una manera espontània, se li nota, perquè el cristianisme no és una doctrina sinó una vida: He vingut perquè tinguin vida i la tinguin en abundància (Jn 10,10).

La fe cristiana és una experiència vital i és a partir d'aquesta experiència que la fe es va transmetent de generació en generació. Els deixebles de Jesús som els continuadors dels primers amics que Ell es va escollir per iniciar l'aventura de fer present al món una manera nova de viure que va anomenar "El Regne de Déu", i avui, com als inicis, el Regne de Déu és present i eficaç enmig nostre. Aquesta és la novetat que Jesús va portar al món. Ell va anunciar el Regne no sols perquè el vivia sinó perquè Ell mateix era la presència del Regne. Mai no ens cansarem d'aprofundir aquesta novetat que en la persona de Jesús s'ha obert pas en el món.

Les circumstàncies actuals del món i de l'Església demanen dels creients que anem al que és fonamental de la nostra fe, al que de debò allibera i dona sentit a la nostra existència. El Déu de Jesús, per mitjà del seu Esperit, ja no ens deixarà mai més, treballa amb nosaltres, però aquesta

presència, aquesta eficàcia, la descobreixen els qui saben que l'essencial treballa sempre des de dins, sense violència, sense brillantor aparent i que no es pot mesurar per efectes controlables sinó per la transformació que opera a les fonts mateixes del cor humà.

Cal deixar a Déu la iniciativa de les nostres vides, tenir per criteri la confiança sense límits perquè l'eficàcia del Regne és real i present, però exigeix una saviesa que es comprova a posteriori, en la mesura que sabem anar més enllà del que nosaltres volem o desitgem. Llavors sabem descobrir els signes que ens aporta la fe.

Cal obrir el cor a Jesús, que ens ofereix infinitament més del que nosaltres volem, cal acollir la seva Paraula que salva, que allibera quan la rebem amb un cor pobre i senzill. Agafats de la seva mà podem entrar en el nostre interior i prendre consciència del nostre desig profund d'amor, de llibertat, de viure com a fills estimats, de reflectir la seva imatge...

La pregària és la clau que ens introdueix en els secrets del Regne de Déu. Aquest és el camí, no n'hi ha d'altre, perquè és en el silenci de la pregària que descobrim la proximitat de Déu, la seva presència que ens envolta i ens amara, malgrat la nostra feblesa.

CATALINA TERRATS

Des de la comunitat

L'EXPERIÈNCIA DE DÉU EN ELS PROFETES

a càrrec de **Jordi Cervera**, caputxí

els divendres	19 d'octubre	<i>Elies a l'Horeb</i>
	23 de novembre	<i>Vocació d'Isaïes</i>
	21 de desembre	<i>Vocació de Jeremies</i>
	25 de gener	<i>Vocació d'Ezequiel</i>

a les 19:30, les vespres s'avançaran a les 19:00

VETLLES DE PREGÀRIA

Advent	dissabte, 1 de desembre	a les 21:00
Cap d'Any	dilluns, 31 de desembre	a les 22:45

RECÉS D'ADVENT

Creure en Déu per **Marcel Capellades**, ermità de Sant Salvador
dissabte, 24 de novembre de 10 del matí a 5 de la tarda

PREGAR AMB ELS SALMS

4t diumenge de cada mes, a les 18:00

ESPIRITUALITAT MONÀSTICA

Cercar Déu per mitjà de la Regla de sant Benet
a partir d'un llibre d'Esther de Waal
a càrrec de **Roser Buscà**, benedictina

3r dissabte de cada mes a les 17:30
el mes d'octubre serà el 4t dissabte

Des de la solidaritat

Durant aquest curs, la comunitat cristiana es proposa seguir ajudant econòmicament la Fundació Ared que treballa en la reinserció social i laboral de dones en situació d'exclusió social, la majoria procedents de centres penitenciaris o de referència social. Ho fa a través de l'acompanyament personal i la formació ocupacional per tal que puguin aconseguir un grau d'autonomia suficient, l'accés al treball i a una vida digna.

Periòdicament fem una col·lecta destinada a aquest projecte, compromís que neix de la nostra vivència de fraternitat amb aquestes dones en el greu pas que per a elles suposa el retrobament amb la família i haver d'enfrontar-se a la societat després d'anys de suportar la duresa i la fredor del centre penitenciar.

Caixa comunitària

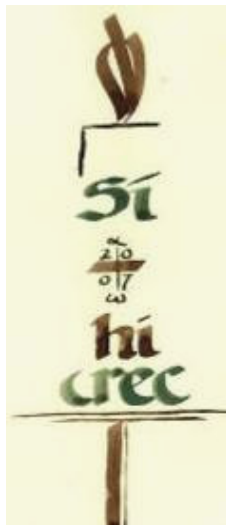
Atén bàsicament dos tipus de despeses: ajudes econòmiques a persones que es troben en situació de necessitat urgent i demanen la nostra ajuda i a la petita col·laboració en les despeses de calefacció, impresos, conferències i d'altres.

Aquestes necessitats demanen la nostra contribució. Per això cada primer diumenge ho recordarem i farem una col·lecta.

JOSEFINA BASSETS

Des del monestir

Professió temporal de Conxa Adell i Cardellach

El passat dissabte 22 de setembre, vaig professar com a monja d'aquest monestir i la comunitat em va rebre amb una abraçada d'acollida fraterna.

Fou un dia de gran goig, sobri, simple i discret, en preparació per a la professió solemne.

El ciri pasqual d'enguany, el vaig pintar pensant en el dia de Pasqua i pensant en aquest dia.

Pasqua, per la triple professió de fe quan renovem les promeses del baptisme en la santa nit de la Vetlla Pasqual i proclamem: «**SÍ, hi crec**».

Professió, perquè crec en el Déu Trinitat de la triple professió de fe i en el do de la resurrecció pasqual de Jesús, el Crist.

Com podria retornar al Senyor tot el bé que m'ha fet? (salm 116,12).

DES DEL RISC DEL RESSUSCITAT

Viu el dia d'avui, Déu te'l dóna,
Ell és amb tu, viu-lo en Eill.
El demà és amb Déu.
No et pertany.
No portis sobre el demà els maldecaps d'avui,
el demà resta amb Déu, deixa'ls en Eill.
El moment present és una fràgil passarel·la:
si tu li carregues els planys d'ahir
i el neguit de l'endemà,
la passarel·la cedeix i tu perds el pas.
El passat? Déu el perdona!
El futur? Déu el dóna!
Viu el dia d'avui en comunió amb Eill.

*Pregària trobada
a la butxaca
d'una missionera assassinada
a Algèria*

COMUNICAT 20 ANYS ACAT

Com molts ja sabeu, aquest 2007 anem *celebrant* els 20 anys de la nostra existència. Voldríem matisar el sentit d'aquesta celebració, ja que lamentem haver d'estar, encara avui, lluitant per aquests objectius que creiem que en tota societat democràtica i en tot Estat de dret no haurien de ser mai tema de debat.

- La humanitat es va alegrar quan, el 1764, Cesare Beccaria edità *Dels delictes i les penes*, fonament del dret penal il·lustrat, perquè, des d'aleshores, la tortura, que era considerada legal, va anar desapareixent dels codis penals. Per això ens sorprèn que alguns pensadors i polítics vulguin tornar a èpoques passades i cerquin reglamentar una certa tortura a fi de donar *seguretat* a la població civil.
- Ens alegrem del fet que els cristians, gota a gota, vagin formant part activa de l'ACAT, que precisament lluita contra la tortura, però ens entristeix que no sigui molta més gent de la que es diu cristiana, que s'integri en el treball a favor de l'eradicació d'aquest flagell de la humanitat.
- Ens alegrem del ressò que tenen les pregàries celebrades a diferents parròquies i comunitats i de la col·laboració que trobem amb la gent de les comunitats concretes, però voldríem que moltes més comunitats, moviments i parròquies s'associessin amb l'ACAT per formar una entitat forta i representativa dins l'ecumenisme més radical. Demanem, doncs, a les comunitats, a les parròquies, als moviments especialitzats i a tots els homes i les dones de bona voluntat que ens ajuntem per construir un món on tot ésser humà sigui considerat amb tota la seva dignitat.
- Ens alegrem de formar part de la Federació d'ONG pels Drets Humans i de la Coordinadora Estatal per a la Prevenció de la Tortura, entitats formades per persones que, amb ideals diferents, tenim uns mateixos objectius i ens donem ànims mútuament.
- Demanem a tota la societat civil, ara que ja té tots els mitjans d'informació al seu abast i té també el dret de fer sentir la seva veu, que no deixi de reclamar la compassió i la no-violència com a valor positiu i eficaç per a fer el món millor, tal com arreu es reclama.

MONTSERRAT MUNTÉ

dissabte, 20 d'octubre
a les 5 de la tarda al monestir
concert de gospel pel grup

Two Cats pel Gospel

per a celebrar els 20 anys d'ACAT

Des del testimoniatge

CRISTINA KAUFMANN

La Cristina es va saber *tocada* per Déu des d'infant. No és gens estrany que, ja madura, donés aquella sensació de viure submergida en Déu de la manera més natural. Cercava la solitud com per instint perquè l'ajudava a descobrir el transcendent i a concentrar-s'hi.

Tot i ser persona interior, més aviat reservada, equànime, reflexiva; no tenia res de passivitat. sinó que era creativa, suggeridora, aportava iniciatives. Fins enèrgica. Sempre, això sí, respectuosa davant el parer dels altres. Mai impositiva. Sabia on anava, com també intuïa l'orientació que calia que prenguéss el futur de la vida religiosa. Reconeixia que, per a tirar endavant, calen unes condicions: reflexió, creixement, maduresa, coses que sens dubte demanen el pas del temps. Era, doncs, pacient i comprensiva. Això no treia que, de vegades, expressés el seu malestar davant circumstàncies i situacions que li costava d'admetre.

Els dots d'intel·ligència i d'humilitat feien que la Cristina no ocultés els seus punts febles. Estant a l'ermita havia manifestat la seva por davant el dolor i la mort: «M'espanta el dolor. Davant la malaltia i la mort em sento molt feble». Ho deia ben convençuda.

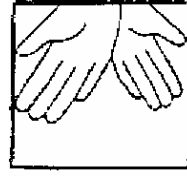
Davant el Santíssim restava en oració, gairebé immòbil. Referint-se a una estona d'adoració, ella mateixa escriu: «[...] Quedar-me allí, SER això, adoració, simplement, mudament, sense cant, sense paraula, sense goig en els sentits. Aquesta és la meua vocació. Això és la redempció de la meua soledat [...]». La darrera carta que va fer a les carmelites respira tota ella profunditat enmig d'afers casolans, en la realitat quotidiana. No hi ha el dualisme sagrat-profà, sinó que tot entra en l'esfera del diví. És que, des de la fe, tot el que és humà podem convertir-ho en diví, oi?

Arran de la darrera manifestació de la seva malaltia, ella volia estar sola, però també desitjava companyia, demostrava portar sobre d'ella el gran pes de la por, estava molt afectada per l'inesperat de la seva malaltia, sentia por del sofriment, la mort li infonia respecte, però ho va vèncer i es va llançar amb plena confiança a Déu, al seu Misteri! «Tinc pressa... per a veure'l». I quan la fatiga era ja extrema, no va tenir altra paraula – la darrera a les seves germanes que l'envoltaven – que aquesta: «**Déu és Amor**». És un bon consol per a nosaltres. I un estímul.

MARIA-LURDES SOLÉ

Déu que ens estimes,
per pobra que sigui la nostra pregària
et busquem amb confiança.
I el teu amor s'obre pas
a través dels nostres dubtes i inquietuds.

germà ROGER SCHUTZ

LA TRUCADA DE DÉU

Déu no truca als més capacitats.
Déu et capacita a tu per seguir les seves petjades, la seva veu.
Déu no truca als més intel·ligents.
Déu t'instrueix a tu en la seva saviesa,
perquè aprenguis les lliçons més importants de la vida.
Déu no truca als més bons,
Déu et vol a tu, tal com ets, per fer-te millor.

La trucada de Déu és neta, sense interferències,
sense problemes de cobertura.
La trucada de Déu no té una franja horària determinada:
pots rebre la seva trucada quan menys t'ho esperes.

Déu té sempre línia oberta, li pots trucar a qualsevol hora,
des de qualsevol lloc i circumstància.
Si quan li truques escoltes una altra veu, no pengis:
és que Déu se serveix de persones com tu
per fer-te arribar el seu missatge.

Si no el sents o no t'arriba bé el seu missatge,
revisa la teva disponibilitat per escoltar la seva veu;
para atenció al teu estat d'ànim: potser tinguis baixa la bateria.

Ah! Només tu saps el número *pin* per a entrar en contacte amb ell,
ja que la trucada de Déu i la resposta teva és única i intransferible.
Déu et dóna llibertat per agafar la seva trucada
i per penjar quan ho decideixis.

Déu és pacient, Déu sempre espera,
et permet tenir activada constantment la trucada en espera.
I una vegada responguis afirmativament a la seva trucada,
et trobaràs amb moltes xarxes disponibles,
amb les quals podràs gaudir de la joia de sentir-te cridat
i estimat per Déu.

Tret de www.espaisagrat.org